

til den ærede Finanzminister, fordi han har villet slutte sig til Udvalgets. Duffe om at see en Lov emanere angaaende Statsregnskabs Afslutning. Han staaer jo i saa Henseende i fuldkommen Samklang med sin Forgænger, og det kan ikke Andet end paaffjønes, at han vil optage den nævnte Tanke til videre Bearbejdelse. Den ærede Minister knyttede nogle Bemærkninger til, hvad Udvalget har ytret ved § 1: „Overskud af Domaineindtægter“. Seg troer, at den ærede Minister imidlertid, ved at fremsætte disse Bemærkninger, oversaaer, at de to af Udvalget omtalte Conti under § 1 ikke alene angaae uforudsætte Udgifter. Det kunde ikke være faldet Udvalget ind at tilraade, at disse Conti skulde udgaae, hvis de virkelig ene indeholdt uforudsætte Udgifter, idet saadanne jo ikke ville kunne undgaaes i en over en saa stort og vidt Omraade, fordeelt Administrationsbranche som Domainevæsenet. Men Sagen er, at de paagjældende Conti, der benævnes: „Afskillige og uforudsættelige Udgifter“ og „Almindelige Udgifter“, ere, om jeg saa tør sige, et Pakammer for forskjellige Udgifter, der virkelig med Rimelighed burde finde deres Plads paa andre Conti under Domainevæsenet. Seg troer imidlertid, at den Foranstaltning, som den ærede Minister har truffet, betydelig at nedsætte disse tvende Conti ved Bevillingen, for næste Aar, indeholder det bedste Middel til at bevirke, at der under dem kun vil blive opført saadanne mindre Udgifter, som man egentlig maa betegne som uforudsættelige, og denne Foranstaltning kan derfor ganske berolige Udvalget. Seg kommer dernæst til den ærede Ministers Bemærkninger til § 2. Seg troer, at den høitærede Minister med fuldkommen Ret udtalte, at Udvalget og han i Grunden befandt sig paa samme Standpunkt med Hensyn til Bedømmelsen af de Postter, som derunder omhandles. Naar den ærede Minister rettede en lille Indvending mod Formen af Indstillingen, kunde jeg ogsaa deri være entig med ham. Men Sagen er, at Udvalget ikke bestomindre har maattet finde, at der var Grund til at fastholde Indstillingen, og denne sin Anskuelse har Udvalget ikke kunnet forandre paa Grund af den Discussion, som nu har fundet

Sted. Udvalget har ikke troet, at det kom an paa at give Tanken et bestemt Udtryk end det, der ligger i den Formel, som nu engang har været vedtagen gennem mange Aar: „passerer“ eller „faaer at passere“, hvori der i og for sig kun er en Gradsforskjel, paa hvilken der i Virkeligheden lægges meget liden Vægt. Den ærede Minister oplyste med paaffjønelseværdig Klarhed, hvorledes de ved § 2 omhandlede Transactioner vare fremkomne, og han godtgjorde derhos ganske vist for os, at efter den hele nu bestaaende Ordning maatte Finanzministeren anses for berettiget til at benytte Reservecapitalen og til at gjøre de mindre Laan, hvorom der har været Tale. Han paaviste ogsaa for os, at den hele Transaction ved at betale Jernbaneentreprenøren med Contanter istedetfor med Obligationer havde været heldbringende for Statskassen. Men det er jo slet ikke disse Spørgsmaal, som vi her have at tage under Behandling. Om saadanne Transactioner eller Administrations- og Rejseringsforanstaltninger have været mere eller mindre heldige, naar de foreligge til Bedømmelse, afgjør jo slet ikke det Punkt, som vi her ere samlede for at afgjøre. Her er Spørgsmaalet jo kun om, hvorvidt Rigsdagens Bevillingsmyndighed er bleven tilstrækkelig respeceret, eller om der turde være Grund til at udtale, at den vel ikke er bleven tilstrækkelig respeceret, men at man ikkedestomindre nu vil give sin Tilslutning til den trufne Foranstaltning. At den høitærede Minister har gjort en Indvending med Hensyn til Indstillingens Form uden at angribe, at der overhovedet var gjort en Indstilling, troer jeg at kunne anføre som det bedste Beviis for, at der ikke fra Ministerens Side er blevet postuleret, at der her forelaa et Forhold, der i alle Maader var fuldkomment correct. Det er jo dog vist, at den heromhandlede Transaction: at betale constant istedetfor, som i Finanzloven forudsat, med Obligationer, var en Foranstaltning, til hvilken der havde været god Tid til at søge Rigsdagens Bevilling. Man har imidlertid ikke søgt den, men har selv handlet og har handlet vel, men Rigsdagen bør da nu give sin Tilslutning gennem den foreslaede Formel. Seg vilde finde det i høt Grad utilraadeligt, om det